

nap saját magam megélhetésére és esetleg a társadalom hasznára pihenten dolgozhatnak, az alvásban megakadályozzom pusztán azért, mert a személyes szabadságában korlátozva érzim magát, ha a rádiót fejhallgatóval és nem hangszóróval hallgatja és ezáltal egy egész utca munkás lakóinak megérdemelt pihenését zavarja, mint aki gyümölcsfámról egy-egy almát vagy körtét letép. Ha pedig ez így van, mivel a jog, még a vagyoni jogok is az ember személyiségének védelmére vannak, kell, hogy a jog megakadályozza azt, hogy egyes emberek kiméletlensége, szeszélye mások személyének, egészségének kárt okozzon.

Nagyon érzékeny vagyok a személyes szabadság iránt és csak fontos közérdekből tartom korlátozandónak, de mikor az egyik oldalon szeszélyről, a másik oldalon több ember életszükségletéről van szó, akkor mégis csak a szeszély korlátozandó, nehogy az több ember személyes szabadságát korlátozza. Értsük meg már, amit úgy látszik Budapesten ma nem akarnak megérteni, hogy egy nagyváros szorosabb egymásmellettisége bizonyos kiméletre kötelez és hogy „az én házam az én váram“ csak addig áll, míg ez sok más embernek ezt a szállóigéjét nem sérti. Annál inkább áll ez az utcára, amelyik nem egyes ríkoltozó urak vagy gyorsasági rekordot felállítani akaró automobilsportemberek, vagy babájukat éles szíréna bugással hívogató sofförök tulajdona, hanem egy nagyváros ugyanis nehezen lebonyolítható közlekedésének, forgalmának színtere. Sz-i.

A közigazgatás rendezéséről szóló 1929: XXX. t-c. ujjászervezi az önkormányzati testületeket, újólág szabályozza az önkormányzati tisztviselők pragmatikáját, és a közigazgatási jogorvoslatok rendszerét.

Ez utóbbiak körében alapelv, hogy minden elsőfoku közigazgatási határozat ellen van helye fellebbezésnek, kivéve, ha 1. az a legfelsőbb foku hatóságtól ered, vagy ha 2. valamely jogszabály a fellebbezést kifejezetten kizárja, (így pl. ha a véghatározat nem jár jogkövetkezménnyel, mert véle ményt, óhaját, bizalmat vagy bizalmatlanságot nyilvánít); 3. ha az elsőfoku határozat ellen a jogszabály közigazgatási bírósági panasz enged. Másodfoku közigazgatási véghatározat ellen fellebbezésnek csakis akkor van helye, ha azt a törvény kifejezetten megengedi; oly ügyekben, amelyekben a közigazgatási bírósági eljárásnak van helye, a másodfoku közigazgatási véghatározat ellen panasszal lehet élni a közigazgatási bírósághoz, kivéve, ha a jogvita tárgya ötven pengőnél kisebb összegű készpénztartozás. A közigazgatási hatóságnak véghatározata ellen oly ügyben, amelyben sem fellebbezésnek, sem közigazgatási bírósági eljárásnak helye nincs, felülvizsgálati kérelemmel lehet élni a miniszterhez azon az

alapon, hogy az eljáró hatóság tullepte hatáskörét, vagy hogy határozata vagy az annak alapjául szolgáló eljárás jogszabályt sértett. A törvény tüzetesen szabályozza az igazolási és újrafelvételi kérelem előfeltételeit. A fellebbevitel valamint közigazgatási bírósági panasz előterjesztésének határideje a határozat kihirdetését vagy kézbesítését, ha pedig a kihirdetett határozatot kézbesítették is, a kézbesítést követő naptól számított 15 nap. A posta útján továbbított jogorvoslati beadvány előterjesztési idejének a postára adás napját kell tekinteni. A jogorvoslatokat mindig az első fokon eljárt közigazgatási hatóságnál kell előterjeszteni. Azt a közigazgatási határozatot, amely ellen fellebbezésnek vagy közigazgatási bírósági panasznak van helye, jogerőre emelkedése előtt nem lehet végrehajtani, 1. ha a végrehajtást valamely jogszabály kifejezetten megengedi, vagy 2. ha a haladéktalan végrehajtás közérdekből, avagy közveszély vagy helyrehozhatatlan kár elhárítása végett szükséges. Ily esetben a végrehajthatóságot a határozat záradékában ki kell mondani. R felülvizsgálati újrafelvételi kérelem és a felfolyamodás nem akadályozza a határozat végrehajtását.

Nem vonatkoznak e szabályok a rendőri büntetőbírósi ügyekre, és nem terjednek ki a törvény rendelkezései az adó és illetékügyekre. A törvény rendelkezései tulajdonképpen a törvény kihirdetése napján, vagyis 1929. június 29-én léptek életbe; az éppen ismertetett eljárási rendelkezéseket, valamint a fegyelmi eljárás szabályait a belügyminiszter rendelettel fogja életbeléptetni.

Az élet- és járadékbiztosítási szerződések valorizációja, illetve a valorizációs törvény 20—27. §-ainak végrehajtása tárgyában kelt 1100/1929. P. M. sz. r. a Bpesti Közlöny 164. számában jelent meg. A törvény 21. §-a szerint a törvény életbelépése napján, vagyis 1928. április 1-én az ország területén működő belföldi vagy külföldi biztosító magánvállalattal 1922 január 1. napja előtt kötött biztosítási szerződésből eredőleg mind a biztosító vállalatnak, mind pedig a szerződő félnek a biztosítási szerződésből eredő minden fizetési kötelezettsége megszűnt; a jogosult az ilyen biztosítási szerződés alapján csak azt az összeget fogja követelhetni, mely őt a törvény 22—27 §-a értelmében a felosztási alaphoz meg fogja illetni. E követelés érvényesítése végett a biztosítottoknak (illetve kedvezményezetteknek, örökösöknek, stb.) az ilyen biztosítási szerződéseket a biztosítónál be kell jelenteni. A rendelet a bejelentés megtételére az eddig lejárt határidők helyett végső határidőként 1929 szeptember 30. napját engedélyezi, pontosan meghatározván a bejelentendő adatokat. Ha a biztosító a bejelentést elutasítja, a biztosított 30 napon belül észrevételeket tehet ugyancsak a biztosítónál. A rendelet

